

Május 31.—június 5.

Ünnepi könyvhét

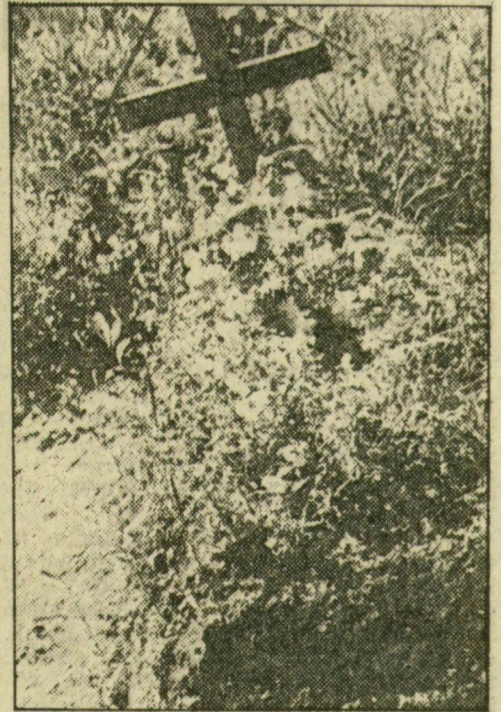
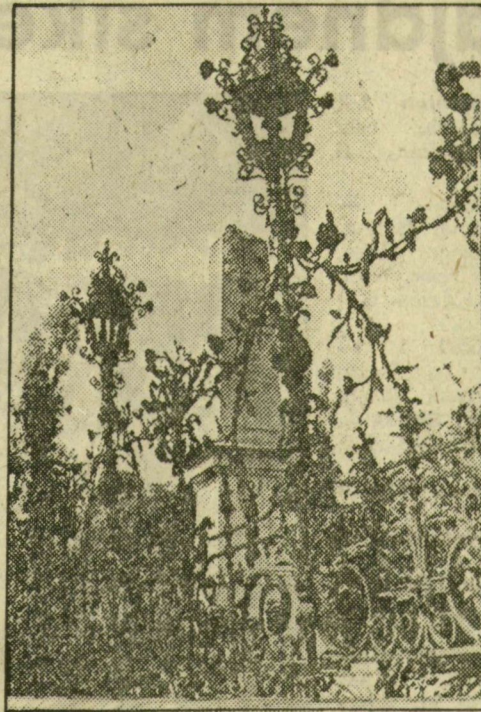
Ebben az esztendőben május 31. és június 5. között rendezik meg az ünnepi könyvhétet. A megnyitóját május 31-én a debreceni Kócsy Ferenc Művelődési Központ előtti téren tartják. Ugyanezen a napon Szép magyar könyv '84 címmel kiállítás is nyílik a városban. A könyvsátraknál hazai és külföldi írók dedikálják műveiket. Az ünnepi megnyitót vendégei ellátogatnak Nádudvarra, megismerkednek az ország egyik legnagyobb közös gazdaságának számító Vörös Csillag Termelőszövetkezet életével, és megtekinthetik az új Ady Endre Művelődési Központot.

A könyvhét keretében — június 1-jén — ifjúsági napot tartanak a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen, az egyetem díszudvarán pedig kiállítás nyílik „Könyv, könyvtár, könyvnyomtatás, az Alföldi Nyomda remekei” címmel. Délután és este Debrecenben és Hajdúnánáson a Debrecenben megjelenő irodalmi folyóirat szerkesztői rendeznek Alföld-estet. A debreceni Gambrius köz az idén is könyvtu- ca lesz, ahol délutánonként és esténként színvonalas műsort is megtekinthetnek az érdeklődők.

Díjátadás

Szombaton a díjak átadásával befejeződött Kőszegen a televíziós gyermekműsorok és gyermekfilmek egyhetes szemléje. A kétvétenként megtartandó szemlén ezúttal először osztottak ki díjakat. A kritikuskok díját a „Süsű csapdába esik” című bárbfilmet nyerte, rendezője Szabó Attila, írója Csukás István. A közönség díját a „Kismaszat és a gézengúzok” című tévéfilm kapta, ennek rendezője Markos Miklós, aki Rónaszegi Miklós regényének forgatókönyvvé átdolgozásában is közreműködött. Az Állami Ifjúsági Bizottság díját „A kárókatona még nem jöttek vissza” című tévéfilm alkotójára vehette át — Gion Nándor regényét Erdiné Szabó Márta írta forgatókönyvre, rendező és társíró András Ferenc.

Kegyelet

Történetek a félmúltból

Gaudeamus...

Szombaton a Szegedi Orvostudományi Egyetem közel kétszáz hallgatója, 181 orvostanhallgató és 18 fogász búcsúzott az intézménytől.

Nagy tapasztalatú embertől hallottam, hogy amilyen fontos esemény a házasságkötés, a leszerelés vagy a ballagás, legalább olyan fásztó és unalmas. Személyes benyomásaim is — az „utóbbi kettőtől” — ezt igazolták, ám a mondás igazságértéke megbicsaklott, amikor az egyik ballagó, Juhász Éva arról beszélt, hogy a klinikák előtt rendezett ünnepségeken végig tudott figyelni, s ha az elterelt őt évfilmjét nem is tudta lepergetni, néhány kockányit képes volt felidézni. Arra gondolt, mondta, hogy az egyes intézetekben milyen élményekkel lett gazdagabb, eszébe jutottak kedves tanárai, Temesvári Péter és Regényi Jakab, akik élvezetes gyakorlatokat vezettek. De mikor az egyetem évek meghatározó momentumairól, a maradandó értékekről faggattam, válaszul csak annyit mondott: „ki vagyok száradva, nem tudok gondolkodni.”

Valóban meleg volt szombaton, aki tehetne, hűvösebb helyre húzódtok, mint például Kadarkai Sándor és Polyák József, akik a ballagók sorából kilépve a klinikáskor büféjében keretek enyhületet. Sándor azt részletezte, hogy már két hete nagyon elkéseregett, mert — bár nem fogja föl teljes- séggel a várható hiányt — most már végleg kikopott az iskolapadból, s tizenhét év után soha többé nem lesz diák. Őt a sebeszet és a gyermekgyógyászat érdekli leginkább, de konkrét ter- véit nem tudja még összeá- lítani. Két dolog azért bizo- tonsnak látszik a Siófokról elszármazott fiúnak: vagy sebész szeretne lenni, vagy

fővárosi orvos. A kettő ta- lálkozására nem számít.

Polyák József egy üdítő- s üveget szorongatva küszkö- dött szavaival — sikerrel: „Megfoghatatlan érzés, hogy már nem vagyok diák, s még nem lettem szakmával rendelkező ember: szerkezet nélküli állapot ez. Az egyetem nagyon sokat adott, ugyanígy a kiemelkedően jó várospolitikát folytató Szeged, és természetesen a szüleim is. Nem tudom elmondani, hogy kiknek kel- lene hálátat kifejezni, de azt hiszem, a köszönetet elsősorban gyógyult bete- geinken keresztül fejezhet- jük ki igazán. Én Gyuláról kerültem Szegedre, s a jö- vőmet tekintve csak az bizo- tos, hogy egy olyan város- ban szeretnék sebesz lenni, amelyben a sebeszetnek je- lentős hagyományai és a fejlődésüket biztosító per- spektívái vannak.”

Nevek, városok, a mérték- tartó optimizmusba vegyülő bizonytalanság-érzet, szüleim- ből levő nosztalgia a váro- s, az egyetem iránt, boldo- g, integéző szülő, néhány elpityeredő nagylány, virág- halmaiktól szabadulni igyek- vő fiatal emberek, szoros inga- llér. Kinek ne lenne isme- rős a környezet? Néhány részlet azonban fontos, új lehet.

Rúcz Attila, aki fogorvos lesz, határozottabb orvostu- dásról beszélt: „Amit elkezd az ember a gimná- ziumban, az a bizonytalanság jegyében telik el: csak azt tudja, hogy tanulni kell a biológiát, s ez a nem kialakult tudat jellemzi az egyetem első éveiben is. Aztán amikor a betegeket megláttuk, megtudtuk, hogy mire készültünk. Sokan itt- hagyták az egyetemet, mert nem ezt várták, én azonban nagyon örülök, hogy fogász- lettem, nem cserélném el semmire ezt az állapotot. A mi jövőképünk tudatosabb,

mint az orvoskaron végzet- téké, hiszen szó szerint kézzelfogható a működé- sünk tárgya. Én holnapról elkezdhetném a munkát, s ha van fog, lehet dolgozni. Gyakorló orvos akarok lenni, nem kívánok háromszáz- kilencvenötödikként elmé- leti intézetben porosodni, ezért annak ellenére, hogy szegedi vagyok, Békés me- gyébe megyek gyógyítani.”

Esetlenül riporterkedő személynemnek segítséget nyújtott némi ismeretség is — a véletlenszerű választá- sások mellett. Benyhe János, az egyetemi újság egykori tehetséges fotósa két kat- tintás között felesége, Beré- nyi Olga érdemeit ecsetelte: úgy végezte el az öt évet, hogy végig Vésztőljáról járt be Szegedre. De csak ennyi a konkrétum, a jövő- ről nem túl sokat hallhat- tam. Hajóssy Tibor sokáig mentegetőzött, mondván: ilyen fásztó ünnepség után csak sztereotípiákat tudna mondani, végül papírra vet- hettem néhány szavát: szü- lész-nőgyógyász szeretne lenni, s mindenképpen el- hagyja a várost. Olyan kör- házban kíván elhelyezkedni, amelyben a gyakorló or- vos munkáját végezheti.

A latin nótá is azt mon- dja: örvendözünk! Nagyon szép szó, csak szép is le- gyen a tartalma... D. I.

Döcög a rossz sínen a vil- lamos a Belvárosi temető felé. Újabb sokszor va- gyok utasa vasárnapként. Ahogy öregszik az ember, szaporodnak a halottai.

Virágot vásárolok

A temető kapujában ott a bódé. Nem tudom, mikor van nyitva, ha nyitva tart- ják, több művirágkoszorút látok a kirakatában, mint élő szegfűt vagy gerberát. De hát tulajdonképpen mindegy. A sírokról és az urnafalakról egyformán lop- ják a friss rózsát és a mű- mohából készült nejlono- szorút.

A temetőcsész azt mondta az egyik barátomnak, hogy nem lehet őrzője minden sír- nak. És nem is lehet.

Virágot vásárolok. Friss virágot. Elindulok apám urna- falban levő nyughelyéhez. Az üvegváza két hónapja eltűnt. Később egy flakon- vittünk, amiben valaha ét- olaj volt. Az étolaj nem illó anyag, most tapasztalom, hogy a flakonja az. Mit te- hetek mást, bedugom a szeg- fűket az urnafalon levő ka- rikába. Kiváló anyagból ké- szült. Rozsda marja. A kor- rózió 24 millió tonna vasat pusztít el évente... Tudom. Csak azt nem tudom, hogy az örök maradványok szánt urnafal vasait miért nem rozsdamentesítik. Meg- fizetném, megfizetnék az árát.

Hozzák az urnát

A férfi a könnyeit nyeli. Baktat szomorúan a gyá- szoló gyülekezete az urna- falhoz. A kórus elénekli a vég- ső búcsúztatót, a szónok el- mondja az utolsó szavakat. Az urnát elhelyezik a ko- lumbáriumban.

Az urnafalat nézzük. Hi- ányzik a tábla róla. Topog, álldogál a gyásznap. A leg- közelebbi hozzátartozók ma- radnak csak ott, míg a kő- faragó megérkezik, hogy fölszerelje. Jön. Kőporosan, fölgürt ingujjban. Fél óra késéssel.

Az özvegy férfi, aki még most is a könnyeit nyeli, megjegyzi: a munka nem szegény, de a pontatlanság igen.

Kripta jutányos áron

Ismerősöm spórolós em- ber. Mindig gyűjt valamire. Több mint száz ezer forintja van már.

— Tudod, kriptára kell. Ma az a sikk.

— És? — Jutányos áron jutok hozzá. Alig kerül többbe százötvenezerrel. Bár hasz- nált egy kicsit.

— És? — Rendbe hozatom... Petri Ferenc

Gyermei szeretet, kis hibával

A.-nak lila a feje. — Bocsáss meg, öregem — mondja —, csak kifújom magam.

Es fújja, fújja, csak las- san megy a dolog. A.-t is- merem vagy harminc éve, de ilyen dültnak még soha- sem láttam. Hozat egy ká- vé, kortyoljuk.

— Mondjad!

— Ismered ezt a nőt?

— Nem.

— Na, mindegy! Diplo- más és jól keres. Ugyanezt tudom a két testvéréről is. Ők is jól kereső diplomá- sok. És képzeld el, ez a nő szavalt itt nekem fél órát a gyermeki szeretetről, hogy/a halottbúcsúztatásban feltétle- nül legyen benne, mennyire szeretted az édesanyjukat.

— Így természetesen... — Fenét — mondja lako- nikus tömörséggel A. —, az anyjukat bezsuppolták a szo- cialis otthonba, s ráadásul meg sem látogatták. Egy- szer sem.

Sétlók, sétálgatok

Látok jól gondozott sír, s dülögő sírkerecszet. Látok gyászoló özvegyeket, locsoló- kannával, virágcsokorral. És látok koszt is. Virágcsokrok, hervadt virágok garmadája elszórva.

Kegyelet. Tudjuk-e igazá- ból, mi az? Elfelejtettük, mielőtt megtanultuk volna?

Petri Ferenc

Rock-vidék rejtelméi

és gazdasági fellendülés — adott ama kívánságának: jó lenne, ha Magyarorszá- gon is minél több vidéki városban szintén mód és lehetőség nyílna arra, hogy a nagy nevek képviselői hozzájuk is személyesen el- jussanak. A sajnálkozó magyarázat, tudjuk, termé- szetesen kézenfekvő: a kö- rülmények, úgy, a technikai lehetőségek, a helyi adottsá- gok, bizony-bizony, sajnos... Tény: ma egy világsztár rock-együttes koncertje alig kíván valamivel kevesebb szakmai-technikai előkészü- letet, mintha Cape Caneveral helyett mondjuk Dorozsmá- ról akarnának műholdat juttatni a világűrbe. Egyet- len példa: a Rolling Stones 210 tagú stábbal jár turné- ni, 21 (!) kamion megy ve- lük...

A vidék? Van az is. Ma- gyar viszonylatban nagyvá- rosoknál számító települé- sekkel, mint Miskolc, Pécs, Debrecen, Győr, Székesfehé- vár vagy éppen Szeged. Nekik az ország alaposan megváltozott könnyűzenei élete vajmi keveset jelent. Mivel hogy vajmi keveset — magyaráz: semmit — nem ad. Időről időre rajok kel- nek útra a fővárosba tartó vonatokon erre vagy arra a koncertre (emlékszem, a Santanára egész inváziós hadseregnyi rajongó indult Szegedről is Pestre — és ezzel a dolog, úgy tűnik, kész is. Csak hogy nemrégiben a londoni Multimedia Organization Limited, a pop- sztárok közép-kelet-európai turnéit szervező cég hangot

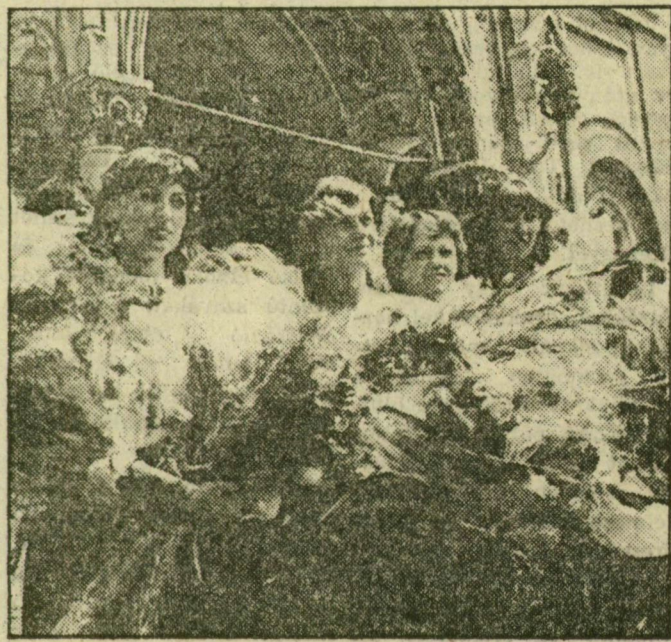
adott ama kívánságának: jó lenne, ha Magyarorszá- gon is minél több vidéki városban szintén mód és lehetőség nyílna arra, hogy a nagy nevek képviselői hozzájuk is személyesen el- jussanak. A sajnálkozó magyarázat, tudjuk, termé- szetesen kézenfekvő: a kö- rülmények, úgy, a technikai lehetőségek, a helyi adottsá- gok, bizony-bizony, sajnos... Tény: ma egy világsztár rock-együttes koncertje alig kíván valamivel kevesebb szakmai-technikai előkészü- letet, mintha Cape Caneveral helyett mondjuk Dorozsmá- ról akarnának műholdat juttatni a világűrbe. Egyet- len példa: a Rolling Stones 210 tagú stábbal jár turné- ni, 21 (!) kamion megy ve- lük...

(Apropó, Rolling: velük vajon mi van, kérdezhet- nénk. Hiszen szinte minden valamirevaló nagy név vi- selője megfordult már a mostani „új rock-érában” nálunk, csak éppen ők, az élő és váltig dolgozó legna- gyobbak nem, a műfaj leg- híresebb ma is fellelhető k'asszikusai? Az ok banális és megdöbbentő egyszerre: nem arról van szó, hogy megfizethetlenné lennének már számunkra, hanem a

Rolling Stonesnak egyetlen kikötése van ilyen felkéré- sek esetén — egy évben minimum 500 ezer lemezük keljen el abban az ország- ban, ahol koncerteket vála- lalnak. Ezt a kikötést — miért, miért nem — a Ma- gyar Hanglemeggyártó Vá- lalat mindmáig nem tudta teljesíteni. Ennyi. Bizzunk, hátha...)

Az Ifjúsági Rendező Iro- da, a már említett angol igényhez alkalmazkodva most úgy döntött: a nem is oly távoli jövőben növekvő számban a vidéki nagyváro- sokban is megrendezi a ha- zánkba látogató neves pop- sztárok hangversenyét. Ezért (is) jött létre nemrég Bu- dapestben az Aréna Kulturá- lis Szolgáltató Iroda, ami az ORI-vel közösen vidékre is szervez. A jöszandék első látványos bizonyítéka: jú- nius 6-án, mint bizonyára már sokan tudják, több ma- gyar város után Szegeden, a Volán Napos úti pályáján is fellép John Mayall, a „fe- hér” blues-zene legnagyobb alakja (előzenekar: Deák „Bill” Gyulák). A leendő nagy szegedi pop-eseményre természetesen még visszaté- rünk, most még csak any- nyit: rock-vidék rejtelméi, ha váltig akadnak is jócs- kán, talán ebbe a „vidéki” irányba változnak. Talán...

D. L.

Ballagó diákok a Dóm téren